

Arrest

nr. 162 817 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 16 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 december 2015.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij onder een inreisverbod staat. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan de verzoekende partij werd op 22 juli 2014, met kennisgeving op dezelfde dag, een inreisverbod uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend, zodat dit inreisverbod dienvolgens definitief is geworden. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de geldigheidsduur van het inreisverbod thans nog niet verstreken is.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 8 september 2015 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De verwerende partij vermag immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat - in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te beweren - een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partij - waarin zij onder meer wijst op het feit dat zij erkend werd als staatloze - kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 december 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 28 januari 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 10 december 2015 opgenomen grond, stelt zij dat zij het niet eens is met de beschikking en met de bestreden beslissing, met name het zonder voorwerp verklaren van haar aanvraag 9bis louter en alleen omdat een inreisverbod loopt. Zij stelt dat in de beschikking wordt gesteld, *“gelet op het inreisverbod, moet men nog altijd vaststellen dat het verboden is in het Rijk te verblijven”*, maar in het verzoekschrift werd verwezen naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) die het inreisverbod geïmplementeerd heeft in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn stelt dat lidstaten in schrijnende gevallen een zelfstandige verblijfsvergunning kunnen geven, dus haar kan wel degelijk een verblijf gegeven worden, omdat zij zich in een schrijnend geval, een humanitaire situatie bevindt: zij is reeds zeven jaar in België, had initieel een asielaanvraag ingediend, daar zij uit een vluchtelingenkamp in Libanon afkomstig is,

deze werd afgewezen, maar haar afkomst wordt nooit betwist; zij zou vervolgens vrijwillig terugkeren, heeft dit geprobeerd, maar het is niet gelukt; dan is zij een procedure voor de arbeidsrechtbank gestart omwille van medische problemen en zij krijgt tot op heden een leefloon, omdat haar situatie zo schrijnend is; ook is zij een procedure staatloosheid gestart bij de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde en heeft dit verkregen; daarna heeft zij om humanitaire redenen verblijf gevraagd, men had hier rekening mee moeten houden, maar dit blijkt niet uit de bestreden beslissing, men zegt gewoon dat de aanvraag zonder voorwerp is omwille van het inreisverbod. De verzoekende partij stelt dat zij in een patstelling zit: zij kan niet terug (ze kan nergens naartoe), er is ook de medische situatie en de staatloosheid, maar ze mag hier volgens Dienst Vreemdelingenzaken niet blijven. Zij zit tussen hamer en aambeeld en dit moet aanleiding geven tot verblijfsmachtiging. Voor het overige verwijst de verzoekende partij naar het verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar haar nota.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ter terechtzitting in de eerste plaats beperkt tot het herhalen van elementen die zij reeds in haar verzoekschrift heeft aangevoerd. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij echter geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Daar waar de verzoekende partij opnieuw verwijst naar artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, merkt de Raad nog op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)). De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de Terugkeerrichtlijn in Belgisch recht werd omgezet en stelt vast dat de verzoekende partij niet in haar verzoekschrift (en overigens evenmin ter terechtzitting) heeft aangevoerd, laat staan aangetoond, dat de bepaling waarop zij zich beroept, daarbij niet omgezet zou zijn. Zodoende kan zij zich hoe dan ook niet dienstig op voormeld artikel 6.4 beroepen, zodat geen afbreuk kan worden gedaan aan hetgeen in de beschikking van 10 december 2015 werd gesteld. Daar waar de verzoekende partij opnieuw haar schrijvende situatie uiteenzet en meent dat dit aanleiding moet geven tot een verblijfsmachtiging, dient dan weer te worden opgemerkt dat voormelde beschikking betrekking heeft op de ontvankelijkheid van het beroep en niet op de grond van zaak. Bovendien kan de Raad zich als annulatierechter hoe dan ook niet uitspreken over de vraag of de situatie van de verzoekende partij al dan niet aanleiding kan of moet geven tot het geven van een verblijfsvergunning. Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan voormelde beschikking.

Daar waar de verzoekende partij voor het overige naar haar verzoekschrift verwijst, dient te worden vastgesteld dat zij ook hiermee geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 10 december 2015 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE